

[Vesterager.]

land. Man faar jo det Indtryk, at det er et helt Paradis; men desværre for adskillige er det vist et lukket Paradis. Der er vist ingen, der faar Lov til at rejse derover og lære noget deraf. Hvis det var Tilfældet, at der virkelig var saa dejligt, maatte det vel være dér som her, at Landet var aabent, og at enhver kunde komme og se det og tage de gode Impulser derfra og lære noget deraf. Men det tror jeg ikke, man faar Lov til. Jeg vilde i alt Fald ikke anmode Regeringen om at faa Lov at rejse derover og endnu mindre ønske at blive forvist derover til. Men saa længe, det er et lukket Land, synes jeg, at al den Diskussion om det russiske Paradis kunde spares. Det kan ikke være saa dejligt, naar de er nødt til at holde det lukket for enhver Kritik. Dér, hvor det er godt og skønt at være, tør man nok lukke op og lade enhver se, hvor herligt det er.

Derimod vil jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Kirkeminister. Det kan jo ikke være Meningen, at der kun maa ydes Støtte til Stiftskirkerne, de store, monumentale Bygninger. Folkekirken som saadan er en Helhed og har Krav paa Støtte fra Staten. Jeg vil da gerne henlede Opmærksomheden paa, at en By som Lemvig har en gammel Kirke, og jeg hører nu til dem, der ønsker, at den skal bevares. Jeg tror heller ikke, at alle de mange Projekter, der har været fremme, vinder synderlig Tilslutning; de har været for dyre. Men noget maa der gøres, hvis vi ikke skal komme til ganske uanstændige Forhold. Jeg havde ventet, at den højtærede Kirkeminister havde taget Spørgsmaalet op, og at der var kommet et Forslag frem om, hvad der skulde gøres overfor denne gamle Kirke.

Det samme er Tilfældet med Engberg Kirke, Annekskirken til Harboøre, som ogsaa er meget brøstfældig. Jeg kan godt forstaa, at der maa gennemføres Spar-sommelighed; det er jeg ogsaa en Tilhænger af; men, som jeg sagde før, det kan ikke nytte noget, at man vil indskrænke Tilskuddene til nogle enkelte store, monumentale Bygninger. Folkekirken er en Helhed, og ogsaa de mindre Kirker har Krav paa at komme i Betragtning, naar der er Tale om Istandsættelser.

Endelig vil jeg gerne til den højtærede Undervisningsminister sige, at det forekommer mig, naar man studerer Undervisningsministeriets Budget, som om det bestandig er de private Skoler, han finder

at slaa ned paa. Da Seminarieloven blev gennemført, gik jeg stærkt ind for, at den skulde gennemføres. Det kan maaske bebrejdes mig, og der kan være andre, som kan være glade for det — det skal jeg lade udø af Betragtning —, men een Ting fulgte med, store Udgifter for de private Seminarier, som maatte indføre en fire-aarig Undervisning. De Statsseminarier, jeg har set, har faaet gennemført betydelige Udvidelser og faaet deres Forhold ordnet godt, og de private Seminarier har ogsaa sat ind og staar i Virkeligheden fuldt paa Højde med de Krav, der kan stilles til Seminarierne, naar de skal gennemføre en god Undervisning for de vordende Lærere.

Men dette har jo medført Udgifter. Derfor forekommer det mig at være en mærkelig Maade at gaa frem paa at skære ned med 10 pCt., efter at man har stillet disse Krav. Jeg tror, det var Opfattelsen fra mange Sider, at Loven af 4. April 1928 skulde gælde for disse Skoler, og at Forholdene var fastlagt, saa at man omtrent nøjagtigt kunde regne ud, hvor meget de skulde have i Tilskud hvert Aar under Hensyn til, hvad det øvrige Skolevæsen kostede. Vi var tilfredse med at faa dette gennemført ved almindelig Lov; men saa er det noget urimeligt netop i denne vanskelige Tid at nedskære deres Budgetter med 10 pCt., uden Hensyn til hvad det øvrige Skolevæsen koster. Det er saa lige til, at man kan komme til at staa overfor den Situation, at hele Spørgsmaalet om de store Udgifter til vort Skolevæsen, til alle disse Kulturgrene, maa tages op til Prøvelse. Men saa bør de tages op samlet, og Spørgsmaalet bør ikke afgøres med en saadan Vilkaarlighed som den, man her har Indtryk af.

Det samme gælder i nogen Maade med Hensyn til de private Mellem- og Realskoler, hvis Tilskud ogsaa hviler paa Lov af 4. April 1928. Skal en Besparelse gennemføres, bør man altid bestræbe sig for at gennemføre den nogenlunde ligeligt og ikke ganske vilkaarligt slaa ned paa Institutioner, som har det uhyre svært i Forvejen, og de private Skoler har det ikke let i Øjeblikket.

Naar de private Seminarier skal gennemføre en god Undervisning og føre Seminarieloven ud i Livet, er de haardt spændt for. Derfor henstiller jeg til den højtærede Undervisningsminister at tage Sagen under fornyet Overvejelse og prøve, om det ikke var muligt ogsaa i det kom-